

Phạm Văn Dũng, không nhất thiết người cha nào cũng sống vui.

Nhưng thôi, chúng ta chấp nhận những bất ngờ và vô tình trong tâm, chỉ nhìn và buông bỏ những gì mà con mắt đó làm gì. Ta chỉ nói đến chúng ta thôi, nhưng người cha chấp nhận luôn luôn nhìn đến mọi điều và mình buông hai con mắt để ý đến. Và hai con mắt đó lúc nào cũng ánh lên vẻ tha thiết biết bao khi và cả tưng bừng những niềm vui của anh mà nói: “Sao, đi đâu mà giờ này anh mà vắng mặt vậy?”. Tất nhiên là ta biết ta đi đâu. Nhưng người cha chấp nhận những điều mà chúng ta thì chấp nhận bao giờ và trở về vì một lý do bất ngờ. Rõ ràng là ta đi họp với bạn bè. Nhưng làm sao mà nói đi đâu đó ra khi và mình đang giờ. Nói ra, có nghĩa là ta thét vào mặt và: “Cô là kẻ chuyên nghi ngờ bạn bè, không hề biết tí gì về công việc của tôi!”. Ôi, làm sao ta lại nhìn tâm đến như thế! Và nếu ta làm một nói ra, và ta cảm thấy bạn bè mắt mắt, nên cần lời đính hôn thì sao? Tại sao ai chấp nhận? Thì còn ai ngoài đôi tai sống tưng bừng vì bạn bè véo của chúng ta, nhưng người cha quen thuộc trở về. Vì vậy, làm rơi vào tình huống nan giải đó, tất nhiên là chúng ta im lặng ra và biết bao.

Ch&ng có gì x&u h& h&t! Ông cha ta ch&ng đã nói “Im l&ng là vàng” sau bao năm quen nh&n n&i tr& c các bà, các m& c&a ta đó sao! Vâng, ta im l&ng và âm th&m xu&ng b&p, l&c c&m ngu&i ra ăn, b&i vì s& ch&ng có cô v& giàu nguyên t&c nào l&i đ&i c&m khi ch&ng v& mu&n. V& l&i, v& ta đã đ&ng ch& ng&i đ&i m&i m&n con m&t vì ta r&i, l& nào ta còn hành h& cô ta n&a . Nh&ng ng&i ch&ng bi&t đ&i u hãy cùng ta l&ng l& xu&ng b&p x&i c&m ăn m&t mình, v&a ăn v&a g&m nh&m khuy&t đ&i m& a mình. Ăn xong thì hãy lo mà r&a chén, không ph&i cái chén ta v&a ăn mà c& m&t đ&ng chén ng&n ngh&n t& sáng t&i gi&. G&p th&ng ch&ng kh&n n&n thì ch&c ch&n nó s& m&t nh&n mày nhỏ, nh&ng ta thì không, th&m chí ta còn n& m&t n& c&i h&nh phúc. B&i vì ta đã quen nh&ng th& th&ch này r&i.

T& h&i l&y nhau đ&n gi&, ngày nào cũng th&, v& ta c& s& ta b&t yêu nàng nên luôn luôn t&o đ&i u ki&n cho ta ch&ng mình tình c&m tr& c sau nh& m&t c&a mình. Cái đ&ng chén này là m&t ví đ& . V& ta c& t&ng ta không bi&t nên th& th&ch ta hoài! Ta x&n g&i ng&i xu&ng (b&i ta đã k&p thay đ& đầu!), tay c&m nùi gi& lên mà trong lòng c& t&i nghi&p v& : Ôi, nàng ph&i nh&c lòng th& th&ch ta bi&t bao, ch&ng t& nàng yêu ta l&m! M&t ng&i ch&ng m&u m&c ph&i bi&t cách r&a chén không gây ti&ng đ&ng.

Lúc này im l&ng v&n c& còn là vàng! B&i lúc ta ng&i r&a chén thì v& ta đang ng&. Nàng không đ& s&t đá đ& ch&ng ki&n s& th& th&ch c&a mình và vì không n& nhìn ch&ng c&m c&i ng&i r&a m&t núi chén nên nàng đành ph&i đi ng&. Và vì v& ta đi ng&, ta ph&i r&a chén bát êm th&m, l&ng l& nh& m&t ngh& sĩ k&ch câm chính c&ng. Dù sao thì trong chuy&n này, tay ngh& ta cũng cao l&m r&i . Bình tĩnh nhé, đ&ng s&y tay! Ta đ&n ta nh& th&, b&i vì m&t ti&ng đ&ng vang lên vào lúc này có khác gì m&t qu& bom nguyên t& n&. Ai s& b&o v& ta tr& c c&n th&nh n& chính đáng c&a v&? Không ai c&! Và cái tai t&i nghi&p c&a ta m&t l&n n&a l&i ch&ng mình r&ng “tai không ch& dùng đ& nghe mà còn dùng đ& cho ng&i khác trút s& ph&n n&”.

R&a chén bát, úp vào ch&n xong, ta nhón gót đi lên nhà trên, nhón gót thay đ&, nhón gót đi ... v& sinh và cu&i cùng nhón gót mò vào gi&ng. Ô kìa, v& ta đâu r&i ? Cô ta không có trong gi&ng! Sau m&t thoáng b&t ng&, ta gi&n tím c& m&t. Không ph&i gi&n vì đêm nay ta l&i ng& m&t mình mà gi&n vì ta bi&t cô ta ở đâu r&i! Cô ta ch&i bài t& s&c & nhà bên c&nh, các ông b&n đ&ng đ&n c&a ta &! Đêm nào cũng th&, cô ta l&nh đi ch&i bài su&t đêm, có khi m&t, hai gi& sáng m&i v&. Nhi&u đ& đ&c trong nhà đã b&t đ&u bi&n m&t m&t cách k& qu&c mà ta ch&a dám h&i . H&, s&m mu&n gì ta cũng h&i thôi (t&t nhiên là mu&n)! S&c kh&e cô ta thì sa sút th&y rõ (tai ta đ& r&ay ít đau h&n). Cái h&i c&a c& b&c r&nh r&nh nh& th& mà c& đ&m đ&u vào . Ta là ch&ng, ta bi&t ph&i làm gì trong lúc này ch&! Th& là ta x&m x&m b& c qua nhà hàng xóm quy&t kêu v& ta v&, m&ng nhi&c cho m&t tr&n nên thân! Cái gì ch& vi&c này thì rõ ràng ta đúng. Ta l& đ&u vào tìm ki&m. Kia, v& ta kia r&i, cô ta đang x&e bài . Ta c& tr&n tĩnh h&ng gi&ng:

— Em i...!

— Anh làm cái trò gì đó?

V ta nh lũng h i, đ u không quay l i . Tim ta t đ ng ch i đi u disco, m c dù ta không thích nh c tr . Đ u ta l thò vào c a, gi không bi t làm sao . T đ ng rút ra mà không tr l i nghiêm ch nh câu h i c a v thì b t l ch s quá. Mà đ cái đ u trong nhà trong khi cái thân ngoài hiên thì coi không đ c. T nhiên, ta gi n ta ghê, đm đ u vô đây chi không bi t! V ta gi i trí m t chút mà ta cũng qu y r y, th t là đ vô l ng tâm! Cu i cùng, ta cũng nghĩ ra đ c m t câu đ đ m m i:

— Anh tính qua h i em c n ti n không, anh đ a thêm!

T t nhiên là v ta không t ch i, s ta bu n. Còn ta thì dùng m y trăm b c mà chu c đ c tính m ng, k c cũng hên! Th là v ta ng i th c bên đó, ta n m th c bên đây. Cách nhau m t b c, xa nhau nghìn trùng. Chuy n đó, đ n nay v n còn! Ta nh tài h c v n uyên bác nên s v cũng có đ a trên c s lý lu n, nay mu n tìm ng i trao đ i kinh nghi m h u nâng lên thành m t h c thuy t tri t h c.

Ta b t ch c L T n: “Li c m t coi khinh nghìn l c sĩ. Cúi đ u làm ng a cho v ta”.

L T n nói là “tr con” nh ng không có “v ta” làm sao có “tr con”? Ta s v ta ch có s v ai đâu mà x u! Cũng t L T n ta suy ra: “V nh ch ng s mà thành hùm” (t câu “R ng nh ng i đi mà thành đ ng”). Nghe chí lý thay! Ta v n ng i hào ki t, coi khinh nghìn l c sĩ, bình sinh ch a bi t s ai, nh ng s h c l n x n nh l m câu “n u không có cái mình thích thì hãy thích cái mình có” thành câu “n u không có cái mình s thì hãy s cái mình có”. Gia tài ta ch ng có gì ngoài v nên t đ đm ra s v mà thành t t. Nay, tính can v b bài b c hoài mà không đ c, ta l i ng m ra “n u c s cái không đng s t s h i cái không đng h i”. Ôi, ph i chng vì yêu v mà ta h i v ? H i các ông ch ng đ ng đ n gi ng nh ta, hãy tr l i! S v , l i hay h i ?

S v – l i hay h i

Tác Giả: Nguy n Nh t Ánh

Thứ Hai, 07 Tháng 5 Năm 2012 19:37
